

РЕШЕНИЕ

№ 39678

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3329** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е след като с Определение № 2578 от 18.03.2025 г. на Административен съд-Хасково по адм.дело № 488/2025 г., е изпратена по подсъдност на Административен съд-София град жалбата на С. Х., гражданин на Турция, [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.М., срещу Отказ УРИ 272000-3700/20.02.2025 г., издаден от ВПД Директор на ОД на МВР-Х., с която на оспорващия е отказано продължаване срока на пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 272000-1100/16.01.2025 г.

В жалбата са развити доводи, че оспореният отказ е незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон. Изложени са оплаквания за неизлагане от административния орган на фактически основания за липса на предпоставките по ЗЧРБ. Жалбоподателят се позовава на изпълнени от него всички изисквания за получаване на отказаното разрешение. Моли Съда да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Претендира присъждане на разноски. В с.з. жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв.М. поддържа жалбата, моли Съда да отмени отказа като неправилен и незаконосъобразен. Претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ОД на МВР-Х., в с.з. не се явява и не изпраща представител, не взема становище по жалбата.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не се оспорва по делото, че жалбоподателят С. Х., гражданин на Турция, е продължително

пребиваващ от 07.08.2024 г. до 07.02.2025 г. чужденец в Република България.

Със заявление вх.№ 272000-1100/16.01.2025 г. по описа на ОД МВР Х. Х. е поискал продължаване срока за пребиваване на чужденец в РБългария на основание чл.24 ал.1 т.10 ЗЧРБ. Към заявлението са приложени: копие от редовен паспорт; документ за платена държавна такса; договор от 16.01.2025 г., сключен между Д. М. М. и молителя, за наем на стая от къща за срок от 2 години, считано от 16.01.2025 г. до 15.01.2027 г. в [населено място], общ.С., обл.Х., придружен с нотариално заверена декларация от Д. М. М. за предоставено жилище и адрес на пребиваване на чуждия гражданин; полица на медицинска застраховка от "Булинс" АД № Е., сключена за срок от 05.07.2025 г. до 04.07.2026 г.; Извлечение/Отчет по сметка“ за период от 01.08.2024 г. до 16.01.2025 г., издаден от "Общинска банка" АД - ФЦ Х. за банкова сметка на молителя с IBAN-[банкова сметка] с наличност към 16.01.2025 г. в размер на 15,80 лв.; удостоверение от Главна дирекция Социален осигурителен институт Областна дирекция К. от 06.01.2025г., съдържащ информация, че молителят получава старческа пенсия.

По служебен път е приложена справка за пътуване на лице-чужд гражданин. Приложено е положително становище на ДА "Национална сигурност", с което агенцията не възразява лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване.

На турския гражданин е връчено Уведомление УРИ 27200-1827/27.01.2025 г., с което му е предоставен 14-дневен срок за представяне на документ, издаден от банка на територията на Република България, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията, като срокът за разглеждане на подаденото от него заявление е удължен с един месец. Уведомлението е връчено на пълномощник на молителя на 29.01.2025 г.

На 30.01.2025г. са представени допълнително следните банкови документи: Извлечение/Отчет по сметка за период от 01.06.2024 г. до 30.01.2025 г., издаден от "Общинска банка" АД - ФЦ Х. за банкова сметка на молителя с IBAN-[банкова сметка] с наличност към 30.01.2025 г. в размер на 15,80 лв. и Извлечение/Отчет по сметка за 30.01.2025 г. с разполагаема неличност 15,80 лв.

По административната преписка е представено Предложение УРИ 272р-5029/18.02.2025 г., адресирано до Директора на ОДМВР-Х., изготвено от Началник група "Миграция" при ОДМВР-Х., утвърдено на същата дата, с което е предложено на молителя да се откаже продължаване на срока за пребиваване в Република България.

Административният орган е разгледал заявлението и е извършил преценка на релевантните факти и обстоятелства по административната преписка. При това е приел, че молителят не е доказал с удостоверителен документ, издаден от банка на територията на РБългария, че разполага със сметка в банка на територията на РБългария, по която ще получава съответните преводи от пенсия. Изтъкнал е, че в представените по административната преписка документи не се съдържа информация, че по сметката на чужденеца ще се получават съответните преводи от пенсия. В тази връзка е приел, че представените банкови документи не удостоверяват обстоятелството, че по сметката на чужденеца ще се получават съответните преводи от пенсията. От тях е видно единствено, че за период от 6 месеца по банковата си сметка чуждият гражданин е получил преводи на пенсия от Социално-осигурителен институт на РТурция за м.август 2024 г., м.септември 2024 г. и м.ноември 2024 г., м.октомври 2024 г., м.декември 2024 г. и януари 2025 г. няма превода на пенсия, както и че и към 30.01.2025 г. по банковата сметка на чужденеца има налични парични средства в размер на 15,80 лв.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на ОДМВР-Х. е издал обжалвания Отказ УРИ 272000-3700/20.02.2025 г., с който на С. Х. е отказано продължаване срока на пребиваване в Република България по негово заявление вх. № 272000-1100/16.01.2025 г., на основание чл.26, ал.2 във вр.с чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ във вр.с чл.23

ППЗЧРБ.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства: писмо от ГД "Гранична полиция" при МВР, с представени данни за влизания и излизания от страната на жалбоподателя С. Х.; доказателства от пълномощника на жалбоподателя - банкова карта от Общинска банка и две банкови извлечения от разплащателна сметка.

По делото беше разпитана като свидетел И. А. М.. Свидетелката заяви, че притежава фирма "ММ1112", занимаваща се с оформяне на документи за чужденци. През 2023 г. С. Х. като пенсионер е дошъл във фирмата за подготвяне на документи, необходими за представяне пред "Миграция". От там са му поискали удостоверение, в което да пише, че пенсията му ще се превежда в България, но нито една банка не може да гарантира това. Съпругата му е подала документи за виза, получила е и тя идва, а той не може да дойде. Те са пенсионери и имат адрес в [населено място], общ.С.. С. Х. е ходил до НОИ в Турция за потвърждение, че пенсията ще се превежда по сметка. Всички поискани документи от "Миграция" са били представени. Свидетелката се е запознала с банковите документи. В България първо са открили сметка в лева, но банката я е закрила, а след това са открили еурова сметка в Общинска банка.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.5 от адм.дело № 488/2025 г.) в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от ВПД Директор на ОДМВР-Х., за което обстоятелство е представено надлежно удостоверение (л.29 от настоящото дело и л.64 от адм.дело № 488/2025 г.). Актът е издаден в съответствие с правомощията, предоставени на органа с нормата на чл.23, ал.7 ЗЧРБ, според която директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. От същия са изискани допълнителни документи с оглед доказване на претендираното от него право. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

В § 3а от ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

Според чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 от закона и са получили право на пенсия съгласно законодателството на РБългария, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Процедурата е развита в чл.14 и чл.23 ППЗЧРБ. За получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в дирекция

"Миграция" или в ОДМВР заявление по образец, към което прилага: 1. копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ; 2. документ за платена държавна такса по чл.10, ал.3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание чл.24, ал.1, т.5, 13 и 18, чл.24в, чл.24и и чл.33г, ал.4 ЗЧРБ, когато плащането не е извършено по електронен път; 3. доказателства за осигурено жилище; 4. задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по ЗЗО; 5. доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България; 6. свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението; 7. документ, издаден от компетентните органи на съответната държава, удостоверяващ, че е получил право на пенсия; 8. документ, издаден от банка на територията на РБългария, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията. Цитираните текстове на ППЗЧРБ лимитативно сочат документите, които трябва да представи чужденецът, за да получи разрешение за постоянно пребиваване и обстоятелствата, които трябва да докаже, за да получи искането разрешение. Безспорно едно от тях е той да представи доказателства, че разполага с достатъчно средства за издръжка в страната.

За да издаде обжалвания отказ, Директорът на ОДМВР-Х. е приел, че заявеното желание от молителя да се установи продължително в РБългария, т.е. за срок до една година на основание чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ обуславя необходимостта същият да разполага със сметка в банка на територията на РБългария, по която ще получава съответните преводи от пенсия, но това условие не е доказано от чужденеца с удостоверятелни документи, издадени от банка на територията на РБългария. Изтъкнал е, че в представените по административната преписка документи не се съдържа информация, че по сметката на чужденеца ще се получават съответните преводи от пенсия.

Съдът не споделя така направения извод.

Страните не спорят, че молителят е изпълнил изискванията по изброените по-горе т.1, т.2, т.3, т.4, т.6 и т.7. Спорът по делото се свежда до изпълнението или неизпълнението на изискването по т.8, което се намира в неразривна връзка с това по т.5. Целта на наложеното нормативно изискване за наличие на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без чужденецът да прибегва до системата за социално подпомагане, е по време на престоя си той да не натоварва социалната и финансова системи на страната, в която връзка са въведени и изискванията за представяне на съответни доказателства. Неизпълнението на въведените от законодателя изисквания противоречи на целта на закона, като във всеки различен случай административният орган следва да извършва обстойна, задълбочена и обоснована преценка на тези обстоятелства.

Съдът намира, че след като е преценил представените от молителя доказателства, административният орган е направил изводи, които не намират опора в закона..

Съгласно посоченото правно основание за издаване на обжалвания административен акт – чл.26, ал.2 ЗЧРБ (ред., ДВ, бр. 21 от 12.03.2021 г.), се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по конкретно изброени текстове от закона, като относимо към настоящия

случай е това по чл.24 ЗЧРБ. Разпоредбата на чл.24, ал.1 ЗЧРБ предвижда, че при посочените в нормата предпоставки, чужденец "може да получи" разрешение за продължително пребиваване. Последното води на извод, че наличието или липсата на тези предпоставки се взема предвид при съобразяване основателността на подаденото заявление. Следователно, за да даде отговор на спорния по делото въпрос, Съдът следва да установи дали е изпълнено изискването по чл.24, ал.1, т.10 чужденецът да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната.

Съдът съобрази спецификата на изискуемите документи, които следва да се представят от чужденеца, относими към хипотезата на поискано право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ: да се приложи документ, издаден от банка на територията на РБългария, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията. Изискването е въведено в нормата на чл.23 ППЗЧРБ. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че молителят следва да докаже, че разполага не с каква да е банкова сметка, а именно такава, по която ще получава банкови преводи от социална институция в страната си, които преводи са с предмет неговата пенсия. Не случайно е въведено и изискването молителят да докаже и качеството си на пенсионер по законите на РБългария или по законите на своята държава.

В случая е изпълнено изискването за предоставяне на доказателства, че молителят е получил право на пенсия в Турция, както и че е получавал такава под формата на преводи на пенсията си по банковата сметка. Видно е от представените отчети по сметката на жалбоподателя, че по същата са постъпвали регулярни месечни преводи от Турция от осигурителната институция SGK. Съдът съобрази, че изискването по чл.24, ал.1, т.10 е чужденецът да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната. То се субсумира в изискването за наличие на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка. Безспорно получаването на регулярни ежемесечни преводи на пенсия е редовен и предвидим доход, при наличието на който на чужденеца няма да му се наложи да прибягва до българската система за социално подпомагане. Това изискване е доказано в поставения за разглеждане случай.

Ето защо следва да се приеме, че административният орган е издал незаконосъобразен отказ, защото молителят е доказал по категоричен начин, че разполага с достатъчно средства за издръжка. Отказът е постановен при неправилно приложение на материалния закон, като е направен необоснован извод, че по отношение на молителя не са налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в РБългария.

Оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и своевременно отправеното искане за това, жалбоподателят има право на разноски, които се установиха в размер на 10 лв. за държавна такса. Във връзка с искането за присъждане на адвокатско възнаграждение за правна помощ, оказана на жалбоподателя от адв.М., Съдът намира следното: От представения договор за правна защита и съдействие (л.18) е видно, че на представляваното лице е оказана безплатна правна помощ по чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Разпоредбата определя, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, като на основание чл.38, ал.2 ЗА, в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът на Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. В този случай Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. В чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа е предвидено минимално адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес и на адв.М. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в този размер.

Така мотивиран и на основание чл.26, ал.12 от ЗЧРБ и чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ УРИ 272000-3700/20.02.2025 г., издаден от ВПД Директор на ОД на МВР-Х., с който по заявление вх.№ 272000-1100/16.01.2025 г., подадено от С. Х., гражданин на Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], е отказано продължаване срока на пребиваване в Република България.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на ОД на МВР-Х. за ново произнасяне по заявление вх.№ 272000-1100/16.01.2025 г., подадено от С. Х., гражданин на Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], за продължаване срока на пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Х. да заплати на С. Х., гражданин на Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], разноси по настоящото дело в размер на 10 лв. (десет лева).

ОСЪЖДА ОД на МВР-Х. да заплати на адвокат Е. Г. М., АК-Р., л.н. [ЕГН], адвокатско възнаграждение размер на 1000 лв. (хиляда лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: